

В началото в необятните простори на всемира имало само вода. Всичко било залято и потопено от нея. Над водната и застинала безбрежност се реел незнайно откога богът Девал. По едно време той решил да сътвори света, да му придаде съдържание, форма и смисъл, каквито трябвало да открие и да му харесат. Много дълги, тягостни и трудни били терзанията на Девал как точно да „измайстори“ света. Той не знаел кое ще е най-добро за осъществяването на всепогълналата го идея за сътворението. Тогава в пристъп на безпомощност той се обърнал за помощ и съвет към своята тояга. Потопил я в безкрайната водна шир и от нея изникнало, пораснало огромно дърво. Неговите корени били нейде долу, дълбоко в дълбините на залятата от вода шир, стволът му се издигал над водната маса и продължавайки нагоре, с върховете на своята корона достигал небосвода.

Под дървото обаче стоял дяволът (вечният друг персонаж в подобни митологични повествования). Ромите го наричат **Бенг**. Богът Девал помолил сатаната да се потопи във водните дълбини и да му донесе тоягата (?!), с която бил замислил сътворението на земята и на рода човешки. Бенг се поколебал, после се гмурнал във водната бездна и докопвайки се до тоягата на Девал, бил обсебен изцяло от една идея – да я присвои и чрез нея от свое име и по свое подобие сам да създаде земята и нейните обитатели. Кабалистично произнесъл своето име, с което искал да си помогне в пламенно обзелото го намерение. Със самото изричане на собственото си име Бенг видял, че тоягата се превръща в нагорещено до червено желязо, което почнало да го пари невъобразимо болезнено, затова той веднага отхвърлил от себе си божествения атрибут. Но не се отказал от намерението си и продължил цели девет дни последователно да прави поредните си експерименти чрез божия атрибут да сътвори света. Всеки път щом дяволът се докосвал до божията тояга, тя го наранявала, изгаряла го от болезнено по-болезнено. Тази мъчителна схватка между дявола и божия скиптър, тоягата на Девал, завършила с това, че от саможертвената и страстната си борба Бенг се изгорил на много места и почернял. Оттам е и неговата цвятова определеност. А в същото време на епична бран между Бенг и тоягата Девал, невъзмутим и замислен, наблюдавал нейде